

tænkelighed ved at gaae ind paa Udvalgets Forslag, forsaavidt det omfatter § 8; thi man kan jo være fuldt forvisset om, at det i den kongelige Anordning vil blive paaseet, at ingen enkelt Mandes Ret krænktes, og at Regulativet vil paasee den enkelte Mandes Løb ligesaa fuldt som det Almenes. Da jeg ikke tør med fuldkommen Sikkerhed forudsætte, at det høie Thing gaaer ind paa Udvalgets principale Endringsforslag, troer jeg rigtignok, det er nødvendigt idetmindste med et Par Ord at omtale Bestemmelserne i §§ 5, 6 og 7. Bestemmelsen i § 5 gaaer ud paa at forbyde Fiskeri i Nyminddegab i en Afstand af indtil 600 Alen fra Udløbet i Vesterhavet. Indtil 1829 eksisterede der ikke noget Forbud mod at fiske med hvilket som helst Garn i denne Strækning, men ved en Rentekammerplakat af 10de April 1829 blev det forbudt at drive Fiskeri ikke blot i denne Strækning, men i en større Strækning af Nyminddegab og ikke blot med staaende Redskaber, men med alle Slags Redskaber. Men det viste sig, at denne Bestemmelse var skadelig for Havfiskeriet, der her væsentligt kommer i Betragtning. Der blev da udfærdiget et allerhøjeste Regulativ i Slutningen af 1838, hvorved dette Forbud ophævedes og hvorved man — om jeg saa maa sige — gik til den modsatte Yderlighed. Thi i Regulativet, der er approberet i Genhold til en kongelig Resolution, siges det udtrykkelig, at fra 1ste Juli til 14de Marts maae Alle og Enhver fiske Silb til Salg i denne Strækning, uden at der omtales nogen Indskrænkning med Hensyn til Fiskerestaberne. Der gives tillige Havfiskerne det Privilegium, at i Tiden fra 14de Marts til 1ste Juli maatte ingen Anden fiske der end de, der deeltage i Havfiskeriet ved Nyminddegab, med Undtagelse af, at de tilstedende Grundeiere havde Ret til at fiske Silb til Huusholdningsbrug. Disse Bestemmelser have staaet i mange Aar, og navnlig er der givet Havfiskerne et Privilegium paa denne Strækning, hvorimod der nu er Spørgsmaal om at udstede Forbud endog mod Fiskeri med Vaad, som er det uskadeligste Fiskeri. Jeg troer derfor, at der kan være Tvivl om, hvorvidt det med Hensyn til Havfiskeriets store Betydning er rigtigt at udstede

et Forbud i det Hele, ligesom det vist ogsaa er meget omtvisteligt, om 600 Alen ere den rette Grænse. Blandt de af Ministeriet Udvalget tilfillede Aktstykker var der ogsaa en Betænkning af et Udvalg i Sogneforstanderskabet paa Holmsland — dette Sogneforstanderskab fungerer for det Distrikt, hvor de Fiskere boe, der have størst Interesse i, at Forbudet opretholdes — hvor det foreslaaes, at der foreløbig paa to Aar skulde forbydes Vaaddragning nærmere Gabet end 300 Alen. Altsaa de, der nærmest ere beskaffede til at varetage Fiskernes Interesse i denne Sag, have meent, at man kunde blive staaende ved et foreløbigt Forbud paa to Aar, der kun skulde gjælde de nærmeste 300 Alen. Jeg anfører dette for at vise, hvor tvivlsomt det for mig og vist for Flere kan være, om det er rigtigt at udstede dette Forbud. Hvad § 6 angaaer, gaaer den ud paa at regulere Fiskeriet i den øvrige Strækning af Nyminddegab. Af Ordføreren historiske Beretning vil det sees, at i en Strækning af 3 Mil er dette Løb meget snevert, og det har været en almindelig Klage, at Fiskerne paa Holmslandsøklit sætte deres Garn saa langt ud i Løbet, at det bliver umuligt for Fiskene at gaae op, og det er denne Klage, der nærmest har sat den hele Sag i Bevægelse. Skulde man indlade sig paa at give Lovbestemmelser om dette Punkt, vil jeg anbefale Udvalgets Forslag. § 7 gaaer ud paa at regulere Fiskeriet i de to Strækninger, som forbinde Stabil Fjord med Ringkjøbing Fjord, og som danne Den Holmsland. Her er det uægtelig ogsaa yderst vanskeligt at danne sig en bestemt Mening om hvad der er det Rette, og ialtsald vil der vist ved Naturforhold let kunne skee Forandringer, der kunne gjøre forandrede eller lettere Bestemmelser ønskelige. Ogsaa her kan jeg henholde mig til Udvalgets Fleertals Forslag. § 8 har jeg omtalt, og det kan være omtvisteligt, om Paragraphen skal gaae ud eller ikke. Som Hovedresultat af disse mine Bemærkninger skal jeg udtale, at jeg fortrinsvildt skal anbefale Thinget at gaae ind paa Udvalgets principale Indstilling, hvorved § 1 omredigeres saaledes, at Regeringen faaer Bemyndigelse til ved kongelige Anordninger at ordne Fiskeriet i det Hele, ikke blot med Hensyn til